

FORORD

Rådet får stadig forelagt mange sager vedrørende levende transport af tilskadekomne dyr til slagtning. Som opfølgning på Rådets redegørelse af 20. december 1991 om transport af syge og tilskadekomne dyr til slagtning og ud fra et ønske om en mere ensartet veterinærfaglig vurdering er i 1992 udarbejdet anvisninger til slagteridyrslægerne, hvori er anført, hvilke oplysninger Rådet lægger vægt på i forbindelse med disse sager. Et betydeligt antal sager drejer sig om dyr med kroniske skader eller sygdomme, der har bestået i længere tid forud for den transport, der har givet anledning til politianmeldelsen. I nogle af disse sager er kun vognmanden blevet anmeldt til trods for, at det ofte må vurderes, at dyrets lidelser har været større under sygdomsforløbet i besætningen end under den afsluttende transport til slagteriet. Hvor det af politirapport og dyrlægeerklæringer er fremgået, at dyr med alvorlige skader eller sygdomme ikke er blevet fagkyndigt undersøgt og behandlet under et længerevarende sygdomsforløb i hjembesætningen, har Rådet i svarskrivelsen inddraget den ansvarlige ejer med henvisning til dyreværnslovens § 1 og § 2.

Denne praksis er ikke ny, men de i 1992 udsendte anvisninger muliggør et forbedret vurderingsgrundlag for Rådet, blandt andet fordi slagteridyrslægerne anmodes om at opbevare præparat af læsionen nedfrosset, så Rådet kan rekvirere materiale, blandt andet med henblik på en mere nøjagtig aldersvurdering. Anvisningerne er gengivet på side 97-98 i denne årsberetning.

I en sag (j.nr. 1633-70.92), hvor et slagtesvin var transporteret levende med benbrud, betegnede Rådet forholdet som uforsvarlig behandling af dyr i strid med dyreværnslovens § 1 og § 32, stk. 2, 2. punktum.

Retten i Lemvig frikendte imidlertid tiltalte med den begrundelse, at et slagtesvin ikke er omfattet af bestemmelserne i § 32, der er identisk med den tidligere dyreværnslovs § 7 og angår "større dyr, navnlig heste og kvæg".

Retten fandt, at Rådets redegørelse af 20. december 1991 om transport af syge og tilskadekomne dyr til slagtning ikke kunne afgive grundlag for at fortolke lovbestemmelsen til i straffesager også at omfatte mindre dyr som slagterisvin. Sagen blev ikke anket for højere instans af Statsadvokaten.

Såfremt der etablerer sig en domspraksis, der underkender Rådets ovennævnte redegørelse, vil et betydeligt antal sigtelser vedrørende transport af slagtesvin formentlig blive henlagt. Rådet forelagde derfor dommen for Justitsministeriet med henblik på ministeriets bedømmelse af forholdet. I sit svar af 12. juli 1993 gav ministeriet Rådet medhold med henvisning til § 13 i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 201 af 16. april 1993 om beskyttelse af dyr under transport. Uanset at denne bekendtgørelse er gældende for transportafstande over 50 km, har Rådet med tilfredshed taget ministeriets vurdering til efterretning og har givet retten i Lemvig meddelelse om Rådets reaktion på dommen og ministeriets svar i sagen. I 1993 faldt der imidlertid ved samme ret frifindelsesdom i en lignende sag (1633-78.93) og med samme begrundelse. Denne dom er af Statsadvokaten blevet anket til Landsretten, og Rådet har atter i en henvendelse til Justitsministeriet præciseret sine synspunkter og anmodet om, at der udarbejdes klare retningslinier. Sagens udfald vil blive meddelt i årsberetningen for 1993.

Det skal understreges, at Rådets henvendelse til Justitsministeriet ikke er et udtryk for en opfattelse af el. forventning om, at domstolene alene bør henholde sig til Rådets udtalelser. Rådet er fuldt ud klar over, at domstolenes afgørelser må ske ud fra en samlet, juridisk vurdering af alle oplysninger i sagen, medens Rådets udtalelse kun omfatter veterinærfaglige og dyreværnsmæssige vurderinger. I den foreliggende sag fandt Rådet imidlertid, at dommen var usædvanlig og at den i tilfælde af, at den skabte præcedens, ville bevirke en alvorlig svækkelse af det retlige beredskab vedrørende overtrædelser af den nye dyreværnslov.

Frederiksberg den 27. august 1993

Knud Nielsen